

mine Dine, underfølelsen af, at jeg virkelig var til Stede ved en historisk Begivenhed. Jeg saae de Herrer Provisorie-Ministre ad den Rekrutlinie, de have bygget sig for provisoriske Penge i Tiden mellem de to Samlinger, forlode Stillingen. Jeg saae de to Sagminstre for Krigsvæsenet føre Avantgarden, jeg saae de øvrige Ministre en for en forsvinde, og jeg saae endelig den høitærede Kultusminister som den Sidste paa Broen — han mindede mig om Horatius Cocles paa den afbrudte Bro. Jeg saae et forfærdeligt Syn, jeg skal huske det, saa længe jeg lever, da jeg saae, hvorledes han saae sig tilbage i denne Forsamling. For saa vidt mener jeg, han kunde gjerne have taget Broen med sig og trukket Stigen op, thi i Virkeligheden skete i det Dieblis det afgjørende Brud mellem de danske paa Flertalsprincippet valgte Repræsentanter og den 10aarige provisoriske Regjering. Da skete det afgjørende Brud, da kom det Dieblis, da det blev klart for Alle, at der nu fra det Dieblis af spilles to forskjellige Spil her i Danmark, og at Folkethinget ganske rigtig i det Dieblis gik ud af Spillet. At de Herrer igjen gjæste os her, er en Dymarktsomhed, der vises os. Lad os betragte dem som hospiterende her i vor Forsamling, de have i Virkeligheden ikke længer Noget at sige her. Der er ingen Forhandling mulig mellem dem og denne Forsamling, der saa ofte er blevet haanet af dem, men lad dem være her med Gæsternes Ret. Jeg skal forsøge trods mit Temperament og trods den Indignation, der ligger i mit Indre, at tale i om muligt rolige og endog jagtmodige Udtryk. Lad os da se det dobbelte Spil, der bliver ført. Jeg tror, at det danske Folk kan have Nytte af at stille disse to Spil i Mod sætning til hinanden. Det Spil, hvoraf Folkethinget altsaa siden i Mandags er blevet sat ud — eller har sat sig selv ud, for at bruge de høie Ministres Udtryk — maade — er et Spil, der nu foregaar omkring Folkets Pengekasse eller, om man vil, paa Laaget af Folkets Pengekasse, og Ministeriet staar nu som en King om denne Folkets Eiendom og spiller der med Nemedier, som ellers en Klasse af vore Medborgere, der pleie at lade haant om fremmed Eiendom, at disponere over fremmed Eiendom uden Cierens Viden og Billie, har for Skik at benytte. Der spilles dernæst med mangehaande militære Apparater, der spilles med Bajonetter og Gatlingkanoner o. s. v. Der spilles dernæst med vor Embedsstand, der spilles med vore Domstole, der drives et forargeligt Spil med ethvert eneste af de Samskudsorganer, som Regje-

ringen har i sin Haand og kan sætte i Bevægelse. Der spilles endelig — for ogsaa at berøre det kortelig — et forargeligt Spil med Landets Fremtid. Jeg vil ikke anlage den høie Regjering for Landsforræderi; jeg vil ikke reise den høieste, den værste Anklage mod disse syv Mænd, den infameste Anklage, som overhovedet kan reises mod danske Mænd. Det er ikke min Mening, men jeg vil paa den anden Side sige, at mellem de Herrer's Tilhængere findes der allerede Mænd, der staa paa Landsforræderiets Standpunkt. Der gaar en Række Sut, en Række Vængelsjut i dette Dieblis samme Vej som Træksuglene; de søge imod Syd, de søge ned imod Sunterdømmets forjættede Land. Vi have allerede hørt Røster, vi have ogsaa set Udtalelser paa Brent, som ligefrem ere landsforræderiske. Det Spil, som nu altsaa drives, og som vi ere satte udenfor, det vil jeg endnu ikke kalde landsforræderisk, men jeg vil minde Regjeringen om, at paa det Straaplan, som den befinder sig paa, og hvor den utvivlsomt allerede er kommen langt længere frem, end den i Begyndelsen har anet, paa det Straaplan føres der nedad imod den største Forbrydelse, som danske Mænd kunne begaa, imod det infame Landsforræderi. Det var disse Ord, jeg gjerne vilde sige om det Spil, hvoraf vi ere gaaede ud. Men jeg vil ogsaa gjerne sige et Par Ord ogsaa om det andet Spil, der gaar for sig uafhængigt af det første, og som spilles i det danske Folk, af det danske FOLK valgte Repræsentation og af det store Flertal af det danske Folk. Dette Spil er jo for det Første for Folkethingets Vedkommende at protestere og atter og atter protestere mod dette grundlovsbrydende Ministerium, hver Gang man forunder os Leilighed til at tale. Vi have kun een Maade, hvorpaa vi kunne udtale os lige over for disse syv Mænd: ingen Forhandling, aldrig mere, men vi protestere og protestere saa hyppig, som vi overhovedet ville saae Leilighed til at udtale os. Men dernæst er der Folkets Spil; det bestaar jo deri — og jeg tror, at dette Spil vil i høi Grad fremmes ved, hvad der sker nu, o: hvad der skete i Mandags, hvad der er sket i Tirsdags, og hvad der sker i Dag i denne Sal — dette Spil bestaar i, at det store Flertal af det danske Folk slutter sig sammen, ikke til en Sammensværgelse — thi saaledes kan man ikke kalde det, naar et helt Folk samler sig — men til en broderlig Enighed og broderlig Samvirken for at redde det dyrebare Gode, Forsætningen og Friheden. Jeg veed ikke, at der er Sammensvorne her i Landet i dette Dieblis — jo paa den anden Side veed jeg, at der er,